

En profesjon bygger på kunnskap

Presidenten i Psykologforeningen svarte på innlegg, men unnlot å svare på spørsmålene vi stilte.

TEKST

Karen Eimot

Madeleine Dalsklev

PUBLISERT 7. mai 2013

DEBATT: PSYKOLOGTITTELEN

I desember i fjor skrev Madeleine Dalsklev og Karen Eimot at også mastere bør få kalle seg psykologer. Innlegget førte til debatt. I april skrev president Tor Levin Hofgaard i Psykologforeningen at «ikke alle som har psykologisk kunnskap, bør være psykologer.»

Vi merker oss at Tor Levin Hofgaard ikke svarte på de to spørsmålene vi stilte i marsutgaven. Derfor prøver vi igjen:

- Hvorfor vil det være skadelig for pasientene at masterutdannede får ta i bruk ikke-kliniske psykologtitler innenfor sine kompetanseområder?
- Hvordan kan det være hensiktsmessig for videreutviklingen av norsk psykologi at vi utestenges fra de internasjonale arenaene?

Diagnostiserer

I stedet for å svare på spørsmålene vi stilte, velger Hofgaard å gi oss en innføring i forskjellen mellom kunnskap og profesjon, samt å diagnostisere masterstudiet. Det har voksesmerter, ifølge Hofgaard. Det påståtte skillet han skriver om, fremstår imidlertid som oppkonstruert, ettersom grunnlaget for enhver profesjon ligger i nettopp kunnskapen.

Organisasjonspsykolog

La oss bruke tittelen organisasjonspsykolog som et eksempel. På nettsidene til Psykologforeningen beskrives det hvordan en organisasjonspsykolog for eksempel jobber med å kartlegge kulturen i en organisasjon, med leder- og medarbeiderutvikling og med organisasjonsutvikling. Paradokset ligger her i at masterutdannede i organisasjonspsykologi allerede jobber med nettopp slike oppgaver. Med andre ord vil deres profesjon i realiteten være som organisasjonspsykologer.

Organisasjonspsykologtittelen, som speiler deres kompetanse og yrke, kan de derimot ikke få. Den er forbeholdt profesjonsutdannede, som med dagens studieplan fra UiO vil gå ut med 5 studiepoeng som er spesifikt innenfor organisasjonspsykologi. En med mastergrad vil derimot kunne ha opptil 165 studiepoeng spesifikt innenfor dette.

Hvordan vil det være skadelig for pasienttrykgheten om den masterutdannede her fikk benytte tittelen organisasjonspsykolog?

Generalistutdanning

Hofgaard skriver at Folkehelseinstituttet mener at flere av profesjonsstudiene ikke gir studentene nok kunnskap om det de trenger å kunne. En medvirkende årsak til denne utilstrekkeligheten kan være at man tvholder på målet om å beholde profesjonsutdannelsen som en såkalt generalistutdanning. Dersom profesjonsutdannelsen skal utdanne personer til et helserettet samfunnsoppdrag som innebærer behandling og terapi, fremstår det som mest hensiktsmessig at utdannelsen i enda større grad spisses inn mot dette. Profesjonsstudiet har også utviklet seg i nettopp denne retningen. Tittelen klinisk psykolog reflekterer dermed godt den kompetansen man har fått gjennom denne graden. Dette er imidlertid ikke nødvendigvis tilfellet for alle de andre psykologtitlene som er i bruk, hvor masterutdannede kan ha høyere kompetanse.

At profesjonsstudiet skal dekke samfunnets behov, er noe som går igjen i innlegget til Hofgaard. Det legges også, som han presiserer, mye statlige ressurser i å utdanne en

profesjonsstudent. Dette skyldes først og fremst at samfunnet har et stort behov for klinisk kompetanse og helsetjenester innenfor psykologi. Det er derfor lite hensiktsmessig at studenter som vet de vil jobbe som organisasjonspsykologer, eller på andre ikke-kliniske områder, velger profesjonsutdannelsen. Disse bør heller velge et bachelor- og masterløp som gir dem mulighet til å fordype seg innenfor sine interessefelt. Da vil man samtidig åpne for å gi plassene på profesjonsstudiet til dem som ønsker å jobbe klinisk. Dagens tittelpraksis impliserer dessverre at den eneste måten å bli for eksempel organisasjonspsykolog på er gjennom et studieløp som ikke nødvendigvis tilbyr et eneste fag innenfor dette feltet. Det kan gjøre det vanskeligere for profesjonsstudiet å tiltrekke seg nok studenter som ønsker å jobbe med kliniske oppgaver, og dermed dekke samfunnsbehovet.

«Dagens tittelpraksis impliserer dessverre at den eneste måten å bli organisasjonspsykolog på, er gjennom et studieløp som ikke nødvendigvis tilbyr et eneste fag innen dette feltet»

Paradoksene

Det er et paradoks at Hofgaard mener bredde i psykologiutdannelsen er viktig, men samtidig ikke ønsker å inkludere mastergradene. Blant annet nevnes forebygging som et viktig samfunnsoppdrag, men ikke én gang refererer presidenten til for eksempel mastergraden i helsepsykologi, som legger vekt på forebygging på samfunnsnivå. I tillegg er det behov for psykologisk kompetanse på en rekke andre områder i samfunnet, hvor masterutdannede kan bidra med høy kompetanse. Mastergradene utdanner kompetente psykologer innenfor andre områder enn det kliniske, som sammen med de kliniske psykologene vil kunne fremme den psykologifaglige utviklingen og bidra til å dekke samfunnets mangfoldige behov og utfordringer.

Vårt mål er ikke å skape intern strid om «hvem som er best», men å påpeke at tittelsystemet slik det er i dag, er både ulogisk og lite hensiktsmessig. At vi bryr oss om fagets fremtid, er noe vi alle har felles. Skillet ligger i hva vi mener er best for psykologiens videre utvikling.

karen.eimot@gmail.com

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 50, nummer 5, 2013, side

TEKST

Karen Eimot, Mastergradsstudenter i psykologi, Universitetet i Oslo

Madeleine Dalsklev, Fagpolitiske rådgivere i Psykologiforbundet

